

være urimeligt at give dem Lønning derfor; men det er en mindre retfærdig Betragtning. Gjorde man den Forandring, at Mandskabet ikke mødte i sene Eftermiddagstimer efter Kl. 5, men gjorde Tjeneste i tidlige Morgentimer, og man saa med Hensyn til Lønning stillede dem som Mandskab af andre af Hærens Afdelinger, vilde meget være vundet. Naar de nu møde sent paa Eftermiddagen, ere de allerede noget trætte af Dagens Gerning, og ere derfor ikke saa vel disponerede til at tilfredsstille de Krav, der i Almindelighed maa stilles til Militæret, baade i Retning af Agtpaaagivenhed og i det hele taget med Hensyn til at udføre den Tjeneste, der udkræves. Desuden er den Tradition, man har at kæmpe med fra Borgervæbningens Tid, højst uheldig. Borgervæbningens Øvelser fandt netop Sted i sene Eftermiddagstimer og tilkaldte mange Tilskuere, hvilket alt gjorde Tjenesten vanskelig for Befalingsmændene. Det er heller ikke heldigt, at Mandskab fra Rytteriet og Ingeniørerne gaa over i Væbningen, thi naar saadant Mandskab, som ikke har faaet Fodfolksuddannelse, kommer ind i et Fodfolkskompagni, kan det ikke være andet, end at det trykker Eksercitsen. Men ogsaa det vilde Krigsbestyrelsen have ændret. Foretog man disse Forandringer, hvorved, som sagt, Væbningen vilde blive stillet som de øvrige Forstærkningsafdelinger, vilde den i Virkeligheden blive til god Nytte for Landet. Det ærede Medlem anførte endnu et Punkt, nemlig den Ulighed, der er til Stede ved, at nu kun Kjøbenhavns Forstærkning indkaldes, medens dette ikke er Tilfældet med Forstærkningsbatalionerne rundt omkring i det øvrige Land. Ja, her er ganske vist en Ulighed til Stede, men den vilde det være meget let for Lovgivningsmagten at fjerne. Dette Spørgsmaal er gammelt; det er allerede kommet frem i en Løfteparagraf i Hærloven af 1867. Det er altsaa i 30 Aar, at denne Paragraf har staaet uden endnu at være kommen til Udførelse. Krigsbestyrelsen har imidlertid i denne lange Række af Aar, i en hel Generation kan man altsaa sige, kæmpet for ogsaa at faa Forstærkningsbatalionernes Mandskab indkaldt og har efterhaanden slaæet en Del af paa sit Ønske, saa at det kun kom til at dreje sig om Indkaldelse af nogle faa Aargange til en ganske kortvarig Øvelse i Erkendelse af, at det vil være af Betydning at have Mandskabet inde, selv i ganske kort Tid. Men det er ikke lykkedes at sætte det igennem. Naar det skete, vilde det nævnte

Argument være fjernet. Det er for øvrigt ikke noget slaaende Argument, thi der er Ulighed til Stede paa mange andre Punkter paa det militære Omraade. Allerede ved Fordelingen af det værnepligtige Mandskab finder der Ulighed Sted; nogle indkaldes til Fodfolket, andre til Rytteriet o. s. v., og deres Vilkaar blive højst forskellige, Tjenestetiden bliver afhængig af, hvor de komme hen. Selv det Mandskab, der kommer til det samme Vaaben, bliver forskellig stillet, eftersom det er uheldigt eller heldigt ved Lodtrækningen. Ved Fæstningsartilleriet have saaledes nogle 4, andre 14 Maaneders Tjeneste. Der er ogsaa en anden uheldig Ulighed, som jeg ved tidligere Lejlighed har paapeget, nemlig at meget gammelt Mandskab maa rykke ud, hvorimod ungt Mandskab kommer til at sidde hjemme. Der er altsaa Ulighed nok, og det Argument, der er hentet fra Uligheden, er saaledes ikke meget slaaende. For øvrigt er det, som sagt, let at have den ved at imødekomme Krigsbestyrelsens gentagne Gange fremsatte Ønske og opfylde Hærlovens Løfte, hvad man fra Hærens og altsaa Landets Side maatte sætte Pris paa.

#### Ordføreren for Forslagsstillerne

(S. Olsen): Under Diskussionen har den højtærede Krigsminister nærmet sig mig uden derfor at komme mig nærmere med Hensyn til Forslagets Realitet. Jeg beklager dette — det maatte hellere have været omvendt — men det er jo engang saa, at de ærede Krigsministere ikke se med milde Øjne paa dette Forslag. Jeg vil dog henlede Opmærksomheden paa, at under Behandlingen af denne Sag i Fjor fremkom der — saa vidt jeg husker — fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) en Oplysning om, at det var muligt at opnaa Fritagelse for Tjeneste i Væbningen — disse 15 Dage i to Aar — ved at melde sig ind i Kjøbenhavns Skytteforening og der aflægge en Prøve i Færdighed i Skydning. Hvis nu alle vilde gøre det, saa var det jo muligt, at man ad den Vej vilde faa Væbningen til helt at forsvinde, og saa have vi ingen Væbning, og den kan altsaa ikke gøre al den Gavn, som den ærede Krigsminister omtalte ved en eventuel Fjendes Fremrykning mod Kjøbenhavn. Den Maade, hvorpaa den ærede Krigsminister vil bort fra Uligheden, ved at paalægge hele det øvrige Land samme Forpligtelse som Kjøbenhavnerne, kunne Forslagsstillerne ikke gaa med til. Vi ville ikke være med til